

Φέρε τα τέλος, φέρε τα μὲς' σὶν Σαρωνικὸ
μὲ χάρι νὰ λιπύζωνται σὺ καὶ τὸ γλυαυό.
Κάνε τα νάβδου φτερωτά,
νὰ λαχταροῦν στήθη,
καὶ νὰ φωνάξωμε μ' αὐτὰ
σὶν Λαχνοβάρη : στήθι.

Φέρε τα τέλος φέρετα, σ'τὴ θάλασσα μὰς ἴσω,
καὶ μόνος κάτω σὺ γυαλό
τὰ κώματα καταριλῶ,
καὶ δέρονται καὶ κλάω.

Φέρετα καὶ τὰ προσκόμενοι νὰ φθάσιν πρὸ καιροῦ,
φέρετα νὰ πῶν μὲ τίλλα,
νὰ κἀνωμ' ἐκδορομαῖς συχνὰ καὶ σ'τὴν Κρεμμυδαροῦ
καὶ σ'τὴν Λειρουκοτάλα.

Ν' ἀναπτυχθῆ καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ Στόλος ἐν εἰρήνῃ
καὶ ἐκείνου τοῦ Βρετανικοῦ καλλιτέρας νὰ γῆν,
καθὸς μὲς εἶπε, Περικλή, τὰ μέλιτα σωφρονῶς
ὁ Βασιλεὺς ὁ κραταῖος τῆς φίλης Ἀλβόνος.

* Ἐτοί περνοῦ σ'τὰ Φάλληρα καὶ σ'τῆς Ἀροχαλαῖς,
καὶ ἑκαὶ τοῦ κρῆτους κἀποτε θυμωθῆμι τῆς δουλειᾶς.

Μὰ σὺ ποῦ πᾶς, βρε σεβνταῖ
καὶ φρόναλο τῆς σφαίρας ;

Π. —

* Ἐγὼ κοιμωθῆμι σ'τὴ Βουλή
μὲ τοὺς τρανοὺς πατέρας.

Ποῖος ἔπνος, Φασουλῆ μου, καὶ ἔδχοριστος μεγάλη !.
πὸς μ' ἄρσει νὰ κοιμωθῆμι καὶ νὰ ρηγορῶσιν ἄλλοι.
Πὸς μ' ἄρσει νὰ κοιμωθῆμι σ'τοῦ λαοῦ τὰ θεωρεῖα
καὶ ἔιο νὰ μὲ ναυουρῶσιν βουληφόρων ρηγορεῖα.

Ποῖος ἔπνος δνειρωδῆς, ἔπνος ἐκ τῶν γλυκνιτέρων,
καὶ ἡ πατρὶς γοργοπετῆ
καὶ τὰ μάτια τῶν πατέρων
σφαλισμένα τὰ κντῆ.

Ἐς τὰ τόχη της παταῖ
μὸλις καὶ ἀκροποδητεῖ,
μὴ τυχὸν καὶ τοὺς ἐκνήθη
σὺ βαθὸν ρουχαλιτὸ,
καὶ τῆς γλώσσας γαβανίσση,
ποῦ μὰς λέγε τὸ καὶ τὸ.

Ἐς τὰς ἔδρας νὰν γυρῶσι
καὶ ἄρσων τοὺς ἀρῶσι
καὶ γλυκὰ τοὺς ναυουρῶσι.
Νάνι νάνι... κοιμηθῆτε...
σ'τοῦ σας νὰ μὴ βασκαθῆτε.

Πρὶν Ἀγγερινὸς νὰ βγῆ,
πρὶν νὰ φέξῃ χαρᾶν γῆ,
μὴν ἐκνῆτε... νάνι νάνι...
σ'τοῦ, κναεὶς μὴ οὐς βασκάνη.

* Ὁ παιδιὰ μου, πὸς μ' ἄρσει νὰ κντῶ τὰ μάτια τέτοια
τοῦ Μορφῶος τὴν σφαρίδα,
καὶ μόνον γὰρ ρουσοφῆρα
νὰ τὰ κνάτε γαριδῶ.

Καθεὶς δε ρουχαλλῆ σ'τὰς ἔδρας ἀπλωμένος,
μὲ κνάει νὰ τρομάξω τῆς γλώσσῃ σας τὸ μῆνος,
καὶ πῶ πολλὰ μ' ἄρσει, παιδιὰ μου σεβαστῶ,
πρὸς χάριν μου νὰ δρᾶτε μὲ μάτια σφαλιστῶ.

Μ' ἄρσει νὰ οὐς βλέπω σκνιτὰ καὶ κντογαμένα,
ν' ἀνεβροκατεβαίνου κερῶλα κοιμωμένα,
καὶ εἰς δλα καταφῶσι νὰ γίνωνται καὶ ἄρνησις
μὲ τὰς ἀπάνω κάτω τῆς κεφαλῆς κνήσις.

Κοιμᾶσθε μῆσα κ' ἔξω,
κοιμᾶσθε νάνι νάνι,
καὶ ἔγὼ χροσὸ θὰ πλέξω
σὶν ἔπνο σας σφερῆνι.

Κ' ὁπίαν οὐς ἐκνήθου ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
καθῶς τὸ σταυρὸ του καὶ μὲ τὰ ἄρδ νὰ κνήη,
καὶ τρῖβωντας τὰ μάτια νὰ λέτε μ' ἀπορία :
πὸς σὶν βαθὸ μας ἔπνο μὰς ἔβαλε σφερῆνι ;

Κοιμᾶσθε οὐς παρακαλῶ σ'τὰς ἔδρας ἑλαφοί...
καλλιτέρα ρουχαλιτὰ παρὰ γλωσσῶν ἄρροί.
Κοιμᾶσθε οὐς παρακαλῶ, καὶ ἔγὼ μπροστὰ σας οὐβῶτα,
καὶ τοὺς γαριλοὺς ἔπνους σας γενναίως ἀνταμῆβω.

* Ἐτοί σὶνὸς ἔπνους ἡ πατρὶς τῶν βουλευτῶν τρυφῆ
μὲ τὸν κυριαρχο λαὸ τὸν παχνομουλαρτῶ,
καὶ δὸς τοῦ νομοσχέδια ψηφῶσται σοφῶ
μὲ κλήσις ὀνομασιεὶς καὶ κίλοισι πρὸς τὰ κάτω .
τῶν κοιμωμένων κερῶλῶν
γὰ τῆς πατριδὸς τὸ καλόν.

* Ἐτοί περνοῦμ' σ'τὴ Βουλή, βρε Φασουλῆ σκαρτάδε,
καὶ ὁ Κόντες λέγει τὰδε :

Ρουχαλλῆ ἢ Βουλή
καὶ ὁ Κορφοστῆς ἰαίλαε.

Τὰ πῆσιματα ν' ἀρῆσις
καὶ ἄμῶσας νὰ ψηφῶσις
τὰ Στρατιωτικὰ
καὶ τ' Ἀστυνομικὰ.

* Ἄς φύγουν κερῶλῶν κνποῖο,
τὸ κρῆτος περιμένει...
ψηφῶσιε τὰ καὶ ἐκπνοῖ,
ἀλλὰ καὶ κοιμωμένοι.

Κναεὶς μὴ βγάλη ταιμουθῆ,
κναεὶς δε μὴ μὰς πῆγη,
κνάτε γῆγγορα, παιδιὰ,
καὶ ὁ Βασιλεὺς θὰ φύγη.

* Ὅμως ποῦν βιάζομαι καὶ ἔγὼ νὰ ταξειδῶσω,
πᾶν τὸν γυρὸ μου, βρε παιδιὰ, σ'τὴν Βιέννη νὰ παντρεθῶ.
Ἐμπρὸς μὲ ἔζηλον, καὶ ὁ καιρὸς
πετῆ καὶ δὲν προσμένει,
καὶ ὁ Γκολουζόρονη σοβραδὸς
μὲ κνατερεῖ σ'τὴν Βιέννη.

* Ὑπόθεσις σηματοῖ
τοῦ κρῆτους κνατελεῖαι,

μη συζητή' εδω κι εκεί
κι' δ Βασιλέας θά φύγη.

“Οτι θά τά ψηφίσαι ποσός δέν άμφιβάλλω,
κι' δ Γνωλοχόρση μουθάραι νά φάγω δίχως έλλω.

Της τόσας δυσωρονομίας άφήσαι κατά μέρος,
μη τάρα ψάλλους σάχηρα ζήτης παρανομίας.

“Ας πάρουν έτιος σάθηραι
κι' δ Βασιλέας άναχωρεί,

κι' δ Γνωλοχόρση μουθάραι νά πάω ποιό μη θέλει,
κι' άμυγδαλοτακίσματα
σ' έλιος μας χαιρετίσματα
κι' άπ' τόν Φραγκίσκο στέλλει.

Τά νομοσχέδια λοιπόν άς ψηφισθούν εν τάξει,
ναυεις νομιμόματος και μη γιά τούτ' άς μήν πασιμώνη,
κι' δ Ράλλης έργο μοθιαιε πώς νευκαίό δέν άδξη
και συνηγοηθήμαε νά πάγη νά θυμάνη.

Κι' δ Ράλλης έργο μοθιαιε με τόν Βουλιάν και Γάβρο,
κι' εν φρόνημα φρεση κι' σ' αϊτός
κι' όχι σάν πρώτα ποσιώτεις,
Ισως μαζί μου, βρε παιδά, σ'ήν Βιέννη νά τόν πάρω.

Κι' δ Ράλλης δέν μου άχρειε γιά τά τρομαρά του βέλη,
μητε κιντάεις βλοσυρός
κι' δ Γνωλοχόρση σοβαρός,
μου γράφει μυστική γραφή πώς και τόν Ράλλη θέλει.

Πι νά συμβάλει τάχατε ; γιατί μη τόση φοβέρα
θέλει τούς όρα' μαζί ;

μήπως καμιά συνένταξη προμελετή καινοτομία
μέσα σ'ήν Αμαί ;

Γιά ποιά σπουδαία ζήτημα μέε θέλει νά μιλήσωμε ;
μη θέλη τόν Ρουμανικό σ'ήν Βιέννη νά τόν λύσωμε ;
ή δεαλδεται θά' ηη τούς μέλλοντας Στρατός
και ρουμανοίνα δυνατή δ' άκούσωμε γι' αϊτούς ;

“Ο, τι κι' αν είναι, βρε παιδά, θά φάγω τόν Ιούλιο
και πέσει νά μη χάνεται καιρός σ'όν Κοινοβούλιο.
Ψηφίστε τα χωρίς θυμός και δίχως κασοαρίας
και παραμίλιας έπειτα μασοίτε σάν νασιόνας.
Ναι μόν σός βλέπω πάροχτας, άλλα δέν σός λυποθμαι,
δ Γνωλοχόρση μουθάραι νά πάμε νά τά ποίμε.

Πηγαίνω και γιά τόν παιδί,
μη και γιά τόν Μαγαρό,
δύο τραγόνια δηλαδή
μη' ένα μονάχα εμπάρο.

Πάω σ'ήν Βιέννη γιά δουλειά, μη και γιά τά παντάρω,
μη νάζαι μη μη βέβαιε,
ρουσφέτια μη γυρεύετε,
κι' έλοι θά' βρούν τά δίκρη των δρόπων έπιστρέφω.

Τραγόνια μας άνοθετα μπουμπουνηνά και κρότος,
άφισω, τ'όχαιε, τήν Βουλή κι' όλη τήν συνηγοριά της...
φεύγει γαμά κι' δ Βασιλέας, Γεώργιος δ πρώτος,
φεύγει γαμά κι' δ δεύτερος, δ Τζωρτζής δ Κορφατίας.

Π. — Είπεν αὐτὰ, κ' ὅτι βουλευταὶ τοῦ χρόνου τῶν ἐφείσθησαν
κ' ὅτι φόροι τῶν οἰκοδομῶν ἄριστος ἐψηφίσθησαν
χωρὶς πολλὴν ῥητορικὴν, χωρὶς περιπετειᾶς,
καὶ συμφορὰ κ' ἄλλοιμον, ἢν εἴσω κτηματίας.

Κ' ὁ Πάλλης ἐπειράχθητε γὰρ τοῦτο, συμπολίτη,
κ' εἴπε' σὸν Κόνιαν μὲ θυμὸν
οἱ φόροι τῶν οἰκοδομῶν
πῶς μῆψαν ἐξεπίτηδες γὰρ τὸ δικό του σπῆτι.

Κ' ὁ Καραπίδος θυμώσας γὰρ τοῦτη τὴν αἰτία,
ἦται κ' αὐτὸν τῶν εἰπῶν μεγάλο κτηματία,
πῶς κἀνάεται οὐ μὲγαρά καὶ δίχως τὰ κορώνη
πῶς πρέπει νὰ πληρώσῃ.

Αὐτὰ ποῦ λὲς ἐλέγοντο, κ' ἔν μέρῳ τῶν κανυμάτων
κ' ὁ φόρος ἐτελείσας τῶν ἐπιτηδευμάτων,
κ' ἄν θύλῃς νὰ μὴ μαρινθῆς κ' ἄδικως νὰ ἔδοθεσάαι
θαρρῶ πῶς πρέπει τίποτα νὰ μὴ ἐπιτηδῆσάαι.

Κ' ὁμοιος ἐπιτηδῆσάαι καλὰ τὸν ἐπιτηδεῖον
μόνον ἐκείνος ἀποκτῆ τὴν δόξαν τὴν ἄδιδον,
ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν πρὸς τὸ ζῆν σιταρεῖ ἐπιτηδεῖων
καὶ τὸνομά του γράφεται οὐ μάρμαρα Σταδίων.

Φ. — Τι νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ, μοῦ φαίνεται σὸν θαῦμα
πῶς οἱ πατέρες μας μοχθοῦν μέσα οὐ τέτοιο καῦμα.
Τοιοῦτος πατριωτισμὸς σὸν νοῦ μὴν δὲν χωρεῖ,
κ' ὁ κόσμος διὰ αὐτὸν δικαίως ἀπορεῖ.

Κ' ἔγω ποθῶ νὰ λέγωμαι τοῦ βήματος ξεπτέρι
καὶ πατριώτης ἔξαλλος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ,
μὰ δὲν μορῶ παντάπασιν μέσα σὸν ναλοκαίρι
καὶ μὲ τὸ πῆρ νὰ φλέγωμαι τοῦ πατριωτισμοῦ.
Δὲν θέλω μέσ' σὸν κάσωνα πατριωτῶν ἀγῶνα
καὶ πατριώτης γίνομαι μονάχα τὸν χειμῶνα.

Εἶδα σὸν κόσμο βουλευτίας, εἶδα Βουλιαῖς μὲ χάρι,
σὸν τὴν δική μας τὴν Βουλὴ σὸν κόσμο δὲν εἶδ' ἔλλη,
ὁποῦ συγχρὸς τοὺς βουλευτὰς τοὺς βέλκται τὸ ἐξημέραμα
καὶ γίνοντ' ἐθνομάρτυρες μὲ μούτρα γὰρ οὐδῶραμα.

"Ὅπως ἐπέροχος Βουλιῆ,
καὶ πάλιν, φίλη κεφαλή,
μέλω συγχαρητήριον
παῖδρα νικητήριον
μ' ἔνα λιβανιστήριον.

Τρεῖς χαῖρες, Βουλευτήριον,
πανύμνητόν μας κίριον,
ψῆφον δημοπρατήριον,
πατέρων ἐπνοστήριον,
πόθων ἀναβρητήριον,
ἀλλὰ καὶ κοιμητήριον,
ποδῆς ἀποδουτήριον,
βιβλία, καπινητήριον,
μοῦ φαίνεται μυστήριον

πῶς πάλιν ὄρεθ δραστήριον
οὐ κάσωνος μαρτύριον.

Π. — Κ' ἔγω τὸ Κοινοβούλιον δοξάζω μὰ χαρὰ
κ' ὅλοι προετοιμάζονται νὰ φύγουν, φουκαρέ.
Ὁδὸν καὶ πέντε βουλευτὰ τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων,
ποῦ τ' Ἀγγλικά τὰ ἔχρουνε σὸν γλώσσα μητρική,
λένε πῶς ἐτοιμάζονται νὰ πάνε σὸν Λονδίον,
ποῦ γίνεται Διάσκεψις Κοινοβουλευτική.

Εἰρηκτικῶς χωρὶς βροτιάς
θ' ἀναχωρήσῃ κ' ἡ πεντάς.

Ἄναχωροῦν εἰρηκτικῶς, ἀδελφικῶς, ἀντικῶς
ὁ Κυριακούλης δηλαδή κ' ὁ Τριανταφυλλάκος,
κ' ὁ Κανταντιόγλου σὸν αὐτοῖς κ' ὁ Σέλιμαν σὸν τῷ Σάκη.
καὶ δένονται μετὰ σπουδῆς τῶν βουλευτῶν οὐ σάκκοι.

Μέσα στὴν Συνδιάσκεψιν θὰ κάνουν ὀμιλίας
μὲ Πατρικίους, Φασουλή, καὶ Ἀδρῶδες τῆς Ἀγγλίας,
καὶ θὰ φοροῦν νυχθημερῶν ψηλοκαπελαδοῦρα
κ' ἐκεῖ πιτεῖται πῶς μ' αὐτοῖς θὰ κἀνωμα φιοῦρα.

Γ' αὐτοὺς λαχάρια στὴν ψυχὴ
νοχάθω κ' ἔγω, τοιφούτη,
καὶ τῆς πατρίδος τὴν εὐχὴ
ἔς ἔχουμε καὶ τοῦτο.

Κ' ὅταν τῆς Διασκέψεως ὁ κῶδων θὰ σημάθῃ
τότε κ' ἔγω παράξενον δὲν εἶναι, μετελβάνη,
νὰ πᾶς μὲ τοὺς πέντε μας στὴν Ἀδύρα νὰ μιλῶσω
καὶ τῶν κρατῶν τοὺς ὀπισμοὺς νὰ κερανοβολήσω,
καὶ νὰ φωνάζω βάζοντας τὰ χέρα μὲς στὴν τσέπη
πῶς μόνο τὸ Ρωμαῖκο ν' ἀποκλισηθῆ δὲν πρέπει,
καὶ νὰ τάρησον ψηροχ ποιτὶ νὰ μὴ συχάζῃ,
μὰ πάντα ν' ἀματώνεται καὶ νὰ βροτιῖ γὰρ χάρι.

Π. — Ἀναχωρεῖ κ' ὁ Βασιλεὺς μετὰ μικρὸν, κασίθη,
κ' ὅλοι προετοιμάζονται νὰ πάνε οὐ ταξείδι.

Φ. — Ἐγὼ δὲν ἐτοιμάζομαι νὰ πάω πονθενά.

Π. — Κ' ἔγω προετοιμάζομαι νὰ πάρω τὰ βουνά.

Φ. — Κατενόθο σου καλὸ
κ' ἔλα μου γυαλό γυαλό.
Ἐγὼ πάλι, Περικλέτο, δὲν θὰ πάω πονθενά
καὶ θ' ἀπλόσω τραγανὰ
μὲς σὸν Φάληρο ξανά.

Καὶ τῆς μύγας του, βουβάλι,
πάντα θὰ τῆς τρῶς ὄμαϊς,
μὰ θὰ κἀνω κ' ἐνδρομαῖς
ἀπὸ μὰ καρκία σ' ἔλλη.

Π. — Κ' ἔγω ὄρεχουμ' ἐδῶ πέρα νὰ μιλῶ γὰρ τὸ Κουβέρνο,
καὶ κοτὰ σ' ἀμρογαλαῖς
κάθε ἄλιγο νὰ οὐ ἄεργα,
κ' ὄρεθ κἀμποςαῖς ξυλαῖς.